



stolní
časopis

dvořán

VÝBĚR za
~~první čtvrtletí~~
DRUHÉ

stolní rok
2022/23

DG a SOŠE
Kralupy n. Vlt.

Všechno dobrý

úvodní slovo šéfredaktorky

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

uf.

Máme to za sebou. Přežili jsme první pololetí letošního školního roku. Jenže to druhé máme teprve před sebou.

V redakci plánujeme náš časopis během něj posunout zase o kousek dál. Začali jsme otevřením soutěže v psaní poezie, pokračovat budeme akcemi, které zůstávají zatím přísně tajné, v plánu pak máme revitalizaci našeho instagramu (@dvoran_casopis), založení nových rubrik a znovudobyť školních záchodů pomocí plakátů, které nám v prvním pololetí záhadně zmizely.

Za minulé čtvrtletí jsme dokázali obnovit starou dobrou Dvořákovu poradnu (do které nám stále můžete zasílat své stížnosti), nabrat do týmu další redaktory, odbýt si jednu schůzi a založit vlastní minikomiks, který má na starost naše dvorní grafička.

Ve škole jsme mimo to přežili další várku testů a zkoušení, užili jeden maturitní ples (na kterém jsem nebyla, haha) a měli možnost zažít spoustu malých a kouzelných věcí, které ale nebudu vyjmenovávat, protože jsem všechno, jen ne optimista.

Někdy už opravdu nevím, co psát a vydávat dřív, jindy zase nemám tušení, jaké prostředky použít k tomu, abych z našich redaktorů něco vytáhla. Ale držíme se, žijeme, píšeme, vydáváme – tak je všechno dobrý.

Snad je to teda dobrý i u vás. A jestli ne, tak doufáme, že vám tento výběr toho nejlepšího z Dvořana za druhé čtvrtletí pomůže postavit se zase na nohy.

Příjemné čtení přeje

Tereza Lafková

šéfredaktorka



Hodte nám odběr!

Hodila jsem hubu

život, proud myšlenek

Ležím na zemi. Zakopla jsem o vlastní nohu a hodila hubu. Přímo na asfalt. Asi mám odřený dlaně. Možná koleno. Cítím, jak mě něco pálí a štípe. Jo, asi jsem se trochu odřela. Musím se zvednout. Nemůžu přece ležet na zemi. Ale je odtud jiný pohled na svět. Jako by všechno najednou nic neznamenal. Malinko pootočím hlavu a podívám se na nebe. Je tak daleko. A zároveň tak blízko. Pomalu se zvedám a cítím, jak mě všechno bolí. Každá část mého těla křičí a vzpírá se pohybu, který mu diktují. Přesto se mi podaří postavit se na nohy a vykročit. Zhluboka se nadechnu a vydechnu. Od pusy mi stoupá pára a rozplývá se ve vzduchu. Je leden, takže to není nic zvláštního. Přesto bych vsadila svoje boty na to, že už začíná jaro. Slunce je dávno vzhůru a činí se. Všechno se pod jeho paprsky probouzí.

V ulici je kromě mě jenom tmavá kočka, která se rozvaluje na plotě. Není se čemu divit takhle ráno. Navíc je sobota. Komu by se chtělo z postele? Mně se taky nechtělo. Ale přesto jsem tady a kráčím tou prázdnou ulicí. Kočka na plotě se líně protáhne a seskočí dolů. Přeběhne přes cestu a ohlédne se na mě před tím, než zmizí v křoví. Chvilí koukám směrem, kterým zmizela, a přemýšlím, jaké to asi je. Být kočka. Starat se jenom o to, kdo vám dá jídlo a kdo vás pomazlí. Dělat si, co vás zrovna napadne. Musí to být fajn.

Zase otočím hlavu směrem svých kroků a pozoruju silnici. Mohla (nebo spíš měla) bych jít po chodníku. Ale tady na nábřeží nejezdí auta ani během všedních dní. Natož v sobotu ráno. Jdu pomalu. Už dlouho jsem takhle pomalu nešla. Pořád někam spěchám. Jako asi všichni lidi v dnešní době. Věčně něco nestíhám. Odevzdat úkol. Připravit si materiály. Přijít včas na schůzku. Naučit se na test. Uvařit večeři. Uklidit si pokoj. Ale proč? Proč pořád spěchám a ženu se za něčím "lepší"? Nikdy mi nestačí to, co mám. Neumím se radovat z maličkostí. A možná to je jenom problém dnešní doby. Těžko říct. Teď ale žádná z těch věcí nemá větší váhu než moucha, která mi bzučí u ucha, a já ji odháním rukou.

Teď se čas zastavil. Jako bych vypadla ze života a měla možnost na chvíli prostě jenom být. Pomalu pokládám jednu nohu za druhou a pozorovat slunce, které líně kráčí vzhůru po obloze. Zbarvuje nebe kolem sebe oranžovou a žlutou barvou. Dodává mu život a teplo, které mu jindy chybí. Stejně jako všemu ostatnímu. Holý větve najednou nepůsobí tak smutně a chladně. Pořád jsou to sice holý větve, ale teď čekají na listy. Čekají, až je probudí jaro a ony budou moct ukázat svoji krásu. Stejně jako křoví, ve kterém zmizela ta kočka. Čeká, až bude mít prostor vyrašit. Čeká, až bude mít možnost ukázat ty barvy, kterými vždy na jaře hýjí jeho květy.

Já taky čekám. Až přijde jaro. Až ve mně probudí trochu energie. Až ve mně zase probudí chuť k životu, která v zimě pospává. Až zase dostanu chuť jen tak tančit na ulici, protože je prostě krásně. Až nebudu muset nosit bundu a punčochy pod džínama. Až mě čepice nebude škrábat na čele. Až budu moct zahodit rukavice, který stejně nenosím na rukou, ale v kapse zabírají moc místa. Až všechno pokvete. Až na každém kroku zase uvidím čtyřlístky. Až mě bude slunce prostě hřát na kůži a já se budu cítit živá.

Možná bychom měli všichni přestat čekat, až se to zlepší. Možná bychom s tím vším měli začít něco dělat hned teď. Ale ono to není tak snadný, co? Já vím. Pro mě taky ne. Tak radši jdu dál tou ulicí, pozoruju domy a snažím se na všechno koukat z jiného úhlu. Je to zvláštní, když nespěchám. Mám čas si prohlížet všechno trochu s odstupem. Třeba jsem si nikdy nevšimla, jak moc jsou na sebe tyhle dva domy nalepený. Jako dva milenci, kteří se bojí, že je něco nebo někdo rozdělí. Nebo že tady chybí uprostřed zídky cihla. A támhle na plotě leží rukavička. Je malinká. Nejspíš ji ztratilo malý dítě.

Možná vypadla z kočárku a jeho babička si toho nevšimla. Protože zrovna byla zabraná do vyprávění pohádky o princezně na hrášku, kterou už vyprávěla tolika dětem. U toho si upravovala čepici, protože ji neměla správně na uších a bála se, že by mohla nastydnout. To si ve svém věku už nemůže dovolit.

Kdo asi bydlí v tom domě s křivou střechou? Mohl by to být mladý manželský pár, který nemá peníze na to, aby nechal střechu opravit. Žena si na to neustále stěžuje, protože co by tomu řekla Karla v práci, kdyby to viděla. Muž vždycky trpělivě vysvětluje, že musí řešit důležitější věci. Třeba netěsnící dveře. Na to ona jenom pokyvuje hlavou a nechá ho mluvit o technických věcech, kterým stejně nerozumí. Místo toho si představuje, jak mají dům dokončený přesně podle jejich představ a ona zve Karlu k nim domů, aby se pochlubila, že má šikovného manžela.

Nebo tam bydlí muž a žena středního věku, kteří spolu žijí už 15 let, ale nikdy se nevdali. Mají 3 děti, které jim dávno přerostly přes hlavu. Stejně jako všechny problémy. On je řeší aférkama. Ona flaškou vína. Nejstarší dcera prakticky není doma, školou sotva prochází a pořád něco čmárá do bloku, místo aby se soustředila na něco důležitýho. Mladší syn nemá skoro žádný kamarády, věčně je zalezlý v pokoji a hraje na počítači. Nejmladší holčička měla původně vztah zachránit, ale nepodařilo se, takže tím akorát všichni ještě víc trpí a nejvíc ona sama, protože nemá dost pozornosti. Vždyť byli tak šťastní, když byli mladí. Co se to jenom stalo?

Dojdu na konec ulice a zatáčím doleva. Prohlížím si auta stojící na kraji silnice. Než se stihnu zastavit, šlápnu do louže a mám celou nohu mokrou. Ještě že už jsem skoro doma. Přejede mi mráz po zádech a snažím se víc zachumlat do bundy. Můj zrak se naposledy obrátí k nebi a slunci na něm. Potom zabořím bradu do šály a zrychlím krok, abych byla rychleji zpátky v teple. A tak zase, naprosto nedobrovolně, pospíchám.

Eliška Karváňková

Deník maturantky

maturita, čtvrťák

Milý deníčku,

asi si říkáš, proč jsi vznikl. No tak zaprvé, abych si mohla zapisovat své zážitky a zkušenosti ze čtvrťáku a ty mohla sdílet s našimi čtenáři. Zároveň abych mohla všem ukázat, že maturita rozhodně není procházka růžovým sadem, a předat jim poznatky, rady a tipy, jak celý rok zvládnout (No, na konci se dozvíte, jestli se jimi řídit nebo ne.). A za druhé, abych si mohla někde trochu postěžovat a zanádat si (A že nadávání tady bude dost.). No, tak snad ten rok spolu nějak zvládneme a já Tě při psaní neroztrhám na kusy (chudák mobil a notebook).

Je konec listopadu, to znamená tři měsíce za mnou a přibližně šest přede mnou. Ráda bych psala každý měsíc, ale že to dodržím, slíbit nemůžu (Myslím, že za chvíli pochopíš proč.). Už tahle část měla vyjít na konci září, no, nebyl čas. Teď se ale pojďme podívat na moje dosavadní poznatky.

Co si tak pamatuju, tak září bylo vždy takové uvolněné seznamování se se vším novým a pomalý nájezd. Tento rok ne. Na slovo maturita začínám být alergická, samostudium je 80% mého volného času a slovo nestíhat narozdíl od minulých let znamená otevřít sešit deset minut před testem. No, ale vezměme to postupně.

Předměty. Co se těch týče, celá třída má už jen dva společné – češtinu a matematiku (Nutno ještě zmínit, že chodím do 4. S.). Poté tři předměty rozdělené do skupin – angličtinu, druhý cizí jazyk a tělocvik (A ano, už tělocvik byl letos problém, všichni chtěli do fitka, kam se nevešli a bazén nám zavřeli.). No, pak už jen semináře. Ty máme každý čtyři po třech hodinách týdně. A pro mě jsou tento rok asi největším problémem. Chci maturovat ze zeměpisu, dějepisu, češtiny a angličtiny (Ve třetáku jsem měla ještě seminář z němčiny jako náhradní plán.). Tak jsem si logicky zvolila semináře dějepisu, zeměpisu, angličtiny a psychologie (Bude se mi hodit na vysokou.). Jenže tady přišel problém, semináře jsou rozděleny do pěti bloků a dějepis i zeměpis byly v jednom (Asi se ptáš co němčina, no, byla v tom stejném.). Takže rada pro všechny – nechte si otevřená vrátka i někam jinam a modlete se, že nebudete mít takové štěstí jako já. Každopádně, doučit se jiný předmět bych už nezvládla, a protože ani dějepis ani zeměpis už nemáme jako normální předmět, podala jsem si žádost o přecházení mezi těmito semináři. Co si budem, ideální to není. Vždy mám jen půlku výkladu, vše si musím dopisovat doma a skoro pořád musím psát testy nebo být zkoušená (Pořád si ale říkám, aspoň že tak.). Jinak se mi obecně zdá, že za tři roky jsme se nenaučili nic potřebného k maturitě a teď máme necelý rok na to, abychom to dohnali. Hodiny už nejsou žádné: "To se vám bude hodit do života." Ani o tom, že máme nabírat nové vědomosti, ale o: "To potřebujete k maturitě," a hlavní je odmaturovat. No, ale pojďme se posunout dál.

Další překážkou v této cestě je seminární práce. O té jsme se dozvěděli asi v květnu minulého školního roku a odevzdávat se má před Vánoce. I když jsem si vybrala téma, které mě baví, a v momentě, kdy si na to najdu čas, se to píše celkem snadno, mám teprve tři necelé kapitoly asi z osmi. Najít si čas totiž vůbec není snadné a přes letní prázdniny jsem měla taky stále nějaký program. Ty tři kapitoly jsem stihla napsat během podzimních prázdnin, které jsem strávila doma u počítače společně s ostatními předměty, stejně tak jako prodloužený víkend po 17. listopadu. Takže rada pro všechny třetáky, začněte co nejdříve, ve čtvrťáku vás budou víc zajímat maturitní otázky a budete rádi, že už máte seminárku z krku.

Dalším, ale rozhodně ne posledním problémem je maturitní ples. Asi si teď říkáš: "Ples? To přece není problém, to je zábava." No, stojí to mnohem víc peněz i úsilí, než to vypadá. A k tomu, když chce člověk peníze, musí pracovat, a to zabere další čas. Dvakrát týdně cvičíme předtančení a půlnočko, řeší se plakáty, šerpy, sponzoři, hudba a spousta dalších věcí. A sehnat ty pravé šaty taky není snadné ani levné.

No, těch problémů, které teď řeším, je ještě víc, ale o těch zase příště. Tak já se prozatím loučím, a jestli se nezhroutím (Ha, už se stalo.), tak zase příští měsíc (nebo později).

Lenka Vašicová

Býti dcerou celebrity

fejeton

Myslím si, že nepřeháním, když říkám, že je moje maminka celebrita. Protože když mě někdo představuje nějaké své známé, a zmíní během toho moje příjmení, v sedmdesáti procentech případů se dotýčná ihned rozzáří a s širokým úsměvem řekne: „Jó, já vlastně znám maminku!“

Moje maminka je totiž milována ženami z celé republiky (a i z cizích zemí) různých věkových a socioekonomických kategorií. Vždyť říkám, že je to celebrita.

A jako důkaz obdivu dostává nejrůznější dárky, což sice nevyžaduje, ale je za to vděčná. A já ještě víc, jelikož tím, že jsem její dcera (nečekaná), z toho mám velký prospěch. Takže když se vrátí odpoledne z práce, vejde vřdycky bez varování do mého pokoje a řekne: „Hele, Teri, dostala jsem tuhle hrozně kvalitní a pravděpodobně předraženou čokoládu, chceš?“ nebo: „Hele, Teri, dostala jsem vzorky parfémů, jejichž jména neumíme ani jedna vyslovit, chceš?“ anebo ještě líp: „Hele, Teri, dostala jsem zelený čaj s touhle hrozně neoriginální příchutí, ale je to v hezké krabičce, chceš?“ Načež odpovídám, že samozřejmě chci.

A tak se stává i to, že se u nás třikrát za týden objeví nová krabička Toffifee nebo Raffaella. Jako malá jsem to brala, ale teď mě to už opravdu omrzelo. Takže až někdy budete chtít mojí přeslavné mamince něco darovat, prosím, myslíte i na mě a nekupujte ani jednu z výše uvedených čokolád, určitě existují i jiné.

Nebráním se tedy ani jejím milodarům, ani jejímu vyprávění o tom, kdo jí co hezkého dneska pověděl, protože tak zjišťuji spoustu zajímavých věcí (kromě diskrétností, samozřejmě).

Mohu vás tedy ujistit, že pokud mě znáte a chodíte k mojí mamince a zmiňujete se jí o mně (Nevím, proč to děláte, ale z nějakého důvodu to fakt děláte.), pak můžete počítat s tím, že se o tom dozvím. Mám lepší přehled, než si myslíte, paní profesorko. Pozor na mě.

Nemá ale díky své profesi jen velké množství fanoušků a významných kontaktů (Vy víte, že ještě pořád mluvím o Vás, paní profesorko.), má i spoustu vazeb na nejrůznější firmy a jejich představitele, kterým doteď nerozumím a nechápu, co dělají, od kterých jednou za čas dostává nějaké ty pozornosti – od sešitů, které mají na každické stránce v záhlaví logo dané firmy (a to ideálně dvakrát), přes diáře, které jsou ve všech jazycích kromě češtiny a angličtiny, propisky, které prakticky nepíší, krájecí prkýnka, ze kterých lezou třísky, až po flashky, které... vlastně nejsou tak špatné. Sama jednu nosím ve svém svazku klíčů, což moji spolužáci, kteří si na ni pravidelně stahují grafy z laberek z fyziky, už dávno vědí.

Nejlepší na tom všem ale je, že tyhle štědré společnosti většinou dělají akorát tak antikoncepci a svoje loga samozřejmě hrdě rvou všude, kam můžou. Takže vy máte merch svojí oblíbené kapely, zatímco já mám merch nitroděložních tělísek. Jen nevím, proč je to vřdycky tak odporně tmavě růžový...

Zkrátka nejsnadnější způsob, jak získat slávu, není stát se třeba televizní hvězdou. Stačí být zdravotní sestrou na gynekologii. Stejně jako moje maminka.

Tereza Lafková

Hola, qué tal? Aneb Esemesky ze Španěl

Španělsko, Erasmus, kulturní šok a trocha humoru

Možná jste o tom něco zaslechli, možná ne, ale Španělštináři ze 7. G se vydali do Španělska, aby své jazykové dovednosti vyzkoušeli v praxi. Tak... přináším výběr toho nejlepšího! :)

Když jsem řekla, že bych chtěla brzo spát, ukázalo se, že to znamená o půlnoci.

Ve škole nemají jídelnu, protože chodí na oběd domů. Jako vážně. Jen jednou týdně mají odpoledku.

VŠUDE JEZDÍ AUTEM! Protože dva kilometry je přece straáaaašně daleko.

Naše česká skupina si vypráví o šestnáctileté Španělce, která si neumí uvařit čaj, a o rodičích, kteří svým dětem lijí mléko do müsli.

Dědeček ulovil dvoukilovou chobotnici, babička ji uvařila, pak ji nastříhali nůžkami na kuře a celá rodina ji jedla s bramborem.

Vedle školy je hřbitov a vedle hřbitova moře.

Španělé děsně řvou. Ale to není, že by se hádali... To oni se takhle baví normálně.

TW: obsah následujícího odstavce může být triggering pro osoby trpící ED nebo DE. Pokud vám není příjemné číst o hladu a jídle, přeskočte na odstavec pod názvem Nejhorší zážitek.

My chceme oběd!!!

Měla jsem štěstí na "velké" snídaně; kdybych dostávala jen dvě sušenky s kakaem jako jiní účastníci zájezdu, byla bych dost nevrlá. Ty, kteří vymýšleli program, ani ve snu nenapadlo, že my Češi budeme mít ve dvanáct hlad a budeme se dožadovat oběda. „Jak jako kdy bude jídlo? Za dvě a půl hodiny doma přece!“ V podstatě jsme až do oběda (Který byl až v půl třetí!) trpěli hladu, abychom pak odmítali dojít večeři, protože byla prostě až moc velká. V učebnicích španělštiny se dočtete, že Španělé mají oproti nám dosti jiný denní režim. No jo, jedna věc je to vidět v knize a druhá dostat večeři až v deset!

Nejhorší zážitek

Do *****. Tak to jsem možná fakt přehnal. Ti mě ukamenujou. Improvizuji, ve své mizerné angličtině přidávám omluvy, ale přece jen si stojím za svým názorem, že výzdoba katedrály v Santiagu je až moc zlatá a kýčovitá. Ale vysvětlovat to křesťansky založeným Španělům... to jsem si mohla odpustit. Nikdo nehne brvou. Miliontů prezentací už se nikomu poslouchat nechce. Nebo mi třeba nerozuměli. Díky bohu za jazykovou bariéru...

Kraken

Šli jsme na oběd do restaurace a předem jsme si měli vybrat předkrm a hlavní chod. Rozhodla jsem se experimentovat a...

Najít ve fazolové polévce mušličky bylo... zvláštní, musela jsem se ptát, jak přesně se to jí. Ale když mi přinesli hromadu rýže s jakýmsi kolečkem, na které trůnila malinká osmažená chobotnice... Mé obavy, že mě můj oběd pokouše, se nakonec nenaplnily. A když jsem se přestala smát své hlouposti, zjistila jsem, že je ten kraken opravdu chutný.

Rozdíl je v prioritách

Dědeček z mé hostitelské rodiny mi to už první večer všechno vysvětlil: "España je nejlepší země k životu. K životu, ne k práci."

Velmi silné emoce ve mně vzbudilo zjištění, že mí vrstevníci ve Španělsku mají kratší školu než já. Když jsem se ale ptala, co dělají s volným časem, všichni odpovídali stejně nezajímavě: „Chodím ven s kamarády, poslouchám hudbu a koukám na seriály.“ Postupně jsem zjistila, že protože Španělé tráví víc času s kamarády a s rodinou než my, mají také lepší mezilidské vztahy. A že zatímco my tvrdě pracujeme, abychom si zajistili krásnou budoucnost (Která konec konců třeba nikdy nepřijde...), oni si na pláži užívají dneška. Takže sice úroveň jejich znalostí odpovídá kratšímu času strávenému ve škole, do chemických laborek se chudáci chemičtí nadšenci dostanou až na vysoké a jejich angličtině se dá jen těžko porozumět bez znalosti pravidel španělské výslovnosti, ale celkově vzato... jsou asi o dost šťastnější než my.

Jerší

Přišel za mnou Španěl, vážně se na mě podíval a naléhavě řekl: „Jerší.“

Když jsem nepochopila, začal to tajemné slovo zoufale opakovat: „Jerší, Jerší, dónde está Jerší?“

„Jo počkej, Jerší je jméno? Tak toho bohužel neznám...“

„Jerší, Jerší, JERŠÍ!!!“ Musel to chudák zopakovat alespoň patnáctkrát, než mi došlo: „Jo počkej, ty se ptáš, kde je Jíří? No ale ten está támhle!“

Učíme česky

Že bude ředitel Španělům problémy, to byste asi čekali. Ale ono je i takové z pěkný oříšek. Nick se moje jméno Anežka naučil vyslovovat až cestou zpátky domů, a to mě zná už přes rok. (Anežka mi bude chybět, ono to bylo vtipný...) Pokud nemáte to štěstí jmenovat se Jíří, je nejlepším způsobem,

jak názorně ukázat komplikovanost češtiny nevinné „naučím vás počítat do tří“. Na druhou stranu zprávy typu „Děkuji por las fotos,“ nebo „Dobrou (días)“ vás prostě potěší.

A na závěr jedna taková drobnost, kterou jsem si tam uvědomila. Máme fakt krásnou, dobře fungující a skvělou školu. Ona nejenže není plesnivá, nejenže nevypadá jako vězení, ale ještě k tomu své studenty vážně učí nejen velmi obsáhlým a kvalitním znalostem, ale také samostatnému uvažování.

Ale co naplat, mušličky, které jsem si přivezla (ty, na které mě Diego naučil hrát), ještě voní mořem a já už se těším, až se do Španělska zase vrátím.

Anežka Malínská

„Takže před ránu většinou neskáčeme“

rozhovor, policie, armáda

Bývalý voják, svobodník, střelec mechanizované pěchoty a v současné době držitel černého pásu v jiu-jitsu a “osobní strážce”. Ne, nejedná se o akčního hrdinu s tragickou backstorií, nesoucího si trauma ještě z dětství, nýbrž o oběť dnešního rozhovoru s krycím jménem J.K.

Jak jste se k bojovým uměním dostal a kolik jich v současné době děláte?

Tak mně se vždycky líbily filmy se Stevenem Seagalem, víte, takový ty bojový, a s kamarády jsme na počítačích často hráli válečné hry. A jelikož jsem chtěl do armády nastoupit, řekl jsem si, že by bylo dobré začít dělat nějakou sebeobranu, fyzickou přípravu. A tak jsem po Kralupech hledal různé kluby aikida, kickboxu a nejvíce se mi nakonec zalíbilo jiu-jitsu, kterému se teď věnuji již 12 let. Potom jsem k tomu ještě přidal brazilské jiu-jitsu (8 let) a judo (11 let).

V čem spočívá vaše nynější zaměstnání?

Já teď tedy pracuji v odboru ochrany chráněných osob. Spadá to pod Ochranou službu policie a vypadá to tak, že vládou jsou dáni nějací ústavní činitelé, kteří mají nárok na trvale přiřazenou policejní ochranu, ať už v soukromí nebo na veřejnosti, když chtějí navštívit např. ministerstva anebo různá setkání či piety.

O jaké činitele se tedy staráte?

Nejčastěji právě o různé ministry, premiéra a další lidi různých politických postů nejen z Česka.

Co vás tak lákalo na armádě a co vás následně přesvědčilo ji opustit?

To je jednoduché, mě už od mala bavila vojenská technika, letadla, tanky a chtěl jsem s tím umět pracovat, a tak jsem na sobě zapracoval a časem jsem se dostal až k vojákům. A ve stejné době jsem si na judu udělal nového kamaráda, který byl u policie a začal pracovat jako osobní ochránce. Mně se ta práce celkem zamlouvala, protože výcviky tam byly na docela vysoké úrovni, zaměřovaly se na střeleckou přípravu, sebeobranu, taktiku, ale i zdravotně. Ten kamarád mě pak ukecával tak dlouho, dokud jsem z armády neodešel. Následně jsem se přidal k policii a mým cílem se stala osobní ochrana.

A co kdyby po vámi chráněné osobě někdo vystřelil? Skočil byste před ni, jako to bývá ve filmech?

Ne, taktika sice zní, že přeberete útok na sebe, ale ta osoba má kolem sebe více ochránců. O útočníka se starají ochránci ve vnějším perimetru a ten osobní ochránce přímo toho ministra či premiéra tzv. zabalí a utíká s ním někam do bezpečí. Takže před ránu většinou neskáčeme.

Chtěl jste to někdy během výcviku vzdát?

Armádní výcvik jsem chtěl vzdát již po prvním týdnu. Byl to trochu šok a velký rozdíl od "civilního života". Nebyl jsem si jistý, jestli to zvládnou. Poté ještě na výběrovém řízení na ochrannou službu během tzv. "pekelného týdne". Ten je hodně fyzicky a psychicky náročný. Člověk tam prakticky nespí. V noci vás každé 2 hodiny budí a musíte plnit úkoly. Naštěstí jsem tam měl skvělou partu lidí, se kterou jsme si navzájem pomáhali.

Musel jste někdy po někom skutečně vystřelit?

Naštěstí ještě ne.

Máte z práce nějakou historku, kterou byste nám mohl sdělit?

Mám jednu takovou zábavnou. Když byla volební kampaň, tak jsem hlídal stánek, kde se daný politik nacházel. A jak to tak bývá, chodilo tam nespočet lidí si s ním podat ruku a popovídat. A on, jak se tam tak mezi těmi lidmi procházel, tak si všiml i mě, podal mi ruku, nabídl kávu a začal si se mnou povídat. Asi po 5 minutách se mě zeptal, kde pracuju, a když jsem mu řekl, že jsem jeho ochranka, tak se zarazil a našťvaně odešel, jelikož ztrácel čas přesvědčováním člověka, který ho vlastně ani volit nemohl.

Bez podpisu

She is the music industry

Taylor Swift, Midnights, Hudba

Někteří ji milují, jiní ji nesnáší. Nikdo však nemůže zpěvačce Taylor Swift zapřít rekordy, které se svým nejnovějším albem pokořila. Dvaatřicetiletá zpěvačka svým desátým studiovým albem *Midnights*, které vyšlo 21. října, potvrdila svou dominanci na popové scéně.

Stala se prvním umělcem v historii, který obsadil všechny příčky na seznamu nejposlouchanějších písní *Billboard Hot 100*. Poprvé v historii tak nebyl v nejužší desítce seznamu přítomen jediný muž. S 375 miliony poslechy mělo album letos nejúspěšnější streamovací týden a zařadilo se na třetí příčku v historii. Streamovací služba Spotify potvrdila, že *Midnights 21. října* poslouchalo nejvíce lidí v historii této legendární platformy. Nikdo neprodal více vinylových desek od roku 1991. Mám pokračovat?

Úspěch tohoto alba Taylor Swift nikdo nezapře. Jedná se však o výsledek jejího uměleckého talentu, anebo spíše práci jejího marketingového týmu?

Album posluchače provádí příběhy 13 bezesných nocí, které vypovídají především o zpěvaččiných pocitech nejistoty a sebepoznání. Poté co během pandemie zpěvačka vydala dvě desky inspirované country, tyto synthpopové skladby, často inspirované hudbou 80. let, vracejí zpěvačku zpátky na popovou scénu. Po zvukové stránce nevymysleli Taylor Swift se svým producentem Jackem Antonoffem (Lana Del Rey, Lorde, Clairo) nic originálnějšího. Antonoff přímo schytává kritiku za své, v poslední době, předvídatelné a monotónní nahrávky. Upřímně si myslím, že od vydání *Melodrama* (Lorde, 2017) a *Norman F-ing Rockwell* (Lana Del Rey, 2019) každá Antonoffova písnička zní úplně stejně (po producentské stránce). Taylor Swift však Jack Antonoff nezastaví. S tužkou, papírem a prohlášením za skladatelský talent umí vykouzlit všelijaké věci. Schopnost přenést pocity do slov Swift rozhodně má. Teprve před dvěma lety s albem plným jednoduchých melodií a okouzující lyriky (*Folklore*, 2020) vyhrála Grammy za album roku. Zopakuje to i tentokrát?

První singl alba "Anti-hero" mluví o depresích. "Ahoj. Já jsem ten problém. Jsem to já," zpívá v jednom z úvodních veršů. Poté co jsem si celé album několikrát poslechla, došla jsem k závěru, že problémem jsem spíše já, ne Taylor Swift. Mé vysoké očekávání a představy o albu, které v mých snech mělo nádech již zmíněného *Folklore*, *Evermore* anebo třeba *Red*, bylo těžké vyplnit. Musím říci, že jsem byla při poslechu alba trochu zklamaná. Verše jako "všichni jsou 'sexy baby' a já jsem příšera na kopci" na mě totiž žádný dojem neudělaly.

Za mě se *Midnights* opírá především o úžasný marketing. Taylor Swift napsala další dobré album. Rekordy sice drží, ale nic víc zpěvačka z alba nevytěžila.

Magdalena Turnbull

Nemám rád Vánoce...

psychika, Vánoce

(Radikální zdůraznění některých osob, situací atd.!)

Téma, které některé z vás možná zaskočilo.

Jak by někdo nemohl mít rád Vánoce, které jsou přece plné jen toho dobrého, od řízku s bramborovým salátem po znovushledání se s rodinou u jednoho stolu? Na dobré náladě mi neustále přidávají také reklamy a filmy, které mi pořád dokola ukazují usmívající se lidi, kteří tancují ve sněhu, v pozadí hrají ty nejkouzelnější vánoční písničky, mezitím co všude překrásně svítí světýlka. Právě reklamy a filmy, které mi ukazují tuto podobu Vánoc, mi dodávají takzvané představy a zároveň mě tak potají nutí vytvářet si v hlavě scénáře času, který zase brzy nastane. Začínám snít. Blíží se sebeklam.

V zimě v období Vánoc se každý den brzy stmívá a ochlazuje, což mě vcelku brzy každý den žene k tomu se schovat uvnitř našeho vyhřátého a rozsvíceného domu. Mezitím co se ukrývám doma, jsem nucen trávit čas se svými milovanými, ale převážně sám se sebou. Co se se mnou ale děje, když to takhle nevnímám? Co se děje celkově s námi lidmi, že nemáme jinou možnost, než si místo chladu a tmy zvolit jeskyni, do které předem nevidíme, a nevíme, co nás tam čeká? Co když ani letos nebude obsah jeskyně příjemný?

Venku vládne sychravé a temné počasí, které mi akorát připomíná, jak unavený a jak osamocенý v tuto dobu, kdy čas musím trávit zavřený v domě/jeskyni, vlastně jsem.

Nastává období rodinných sešlostí a onoho trapného ticha, které nastane při chvíli, kdy se bojím cokoliv říct. Vše totiž může být chyba, která odstartuje vlnu otevírání starých ran, které povedou k hádkám nebo k problémům, které by se za normálních okolností neřešily. Jsem z toho ve stresu. Nebo mám snad strach? Z jakého důvodu se ale přestávám na tento okamžik těšit, jen co se zapálí první adventní svíčka?

Stojí za tímto stresem snad má velká očekávání, která se týkají ideálních představ o Vánocích a o lidech, se kterými je trávím? O tom, jak si přeju, aby byly každý rok jako z reklamy? Aby byly konečně plné klidu a míru. Co když mají i druzí z rodiny taková očekávání? Proč je nikdo tedy neříká nahlas a musí vznikat takový nepříjemný zmatek? Proč se necháváme těmi řetězy očekávání svazovat? Proč se nemůžeme těšit z ničeho jiného než z našich naplněných představ?

Co s tím?

Zkusím si své představy oddělit od reality. Dát jim nějaké jméno, abych věděl, že s nimi se kamarádit nemám. Doufám, že mi to pomůže k tomu se na Vánoce připravit. Víím, že moje Vánoce nikdy nebudou jako z reklamy, ale... Ale co kdyby jim byly blíže? Pokusil jsem se z řetězů vyprostit.

Něčeho jsem si všiml. Mohl bych to snad nazvat malým okamžikem štěstí?

Moje máma letos udělala řízky a ne kapra. Nebyl jsem si jistý. Třeba je to chyták, past. Báł jsem se zeptat, proč tomu letos tak je. Báł jsem se, že se urazí, že mi zase něco vadí, a tak jsem mlčel. Neviděl jsem ten důvod. Neviděl jsem, že to udělala kvůli mě, jelikož ví, že mi ryba nechutná.

U večeře se mě táta zeptal, jak se mám. Nejdříve jsem na něj jenom překvapeně koukal. Moje první myšlenky nejdříve mířily k otázce, zda jsem něco neudělal. Nervózně jsem odpověděl, že dobře. On se na mě jen usmál, přikývl a dál seděl u stolu mlčky. Oddechl jsem si, ale pořád mi v hlavě blikala varovná diodka. Co když se doopravdy pouze zajímal o to, jak se mám? Tuhle možnost jsem si nemohl pustit k tělu. Musel jsem být připravený.

Normálně bych tyto věci pouze přehlédł. Oproti mým představám jsou to přece jen takové maličkosti. Co když to ale moji rodiče mysleli dobře? Měl bych si začít všímat všeho, co se skutečně děje a ne jen toho, co chci, aby se dělo, i když se bude jednat jen o malé akty lásky.

K rodinnému stolu si přisedá i zbytek rodiny, strejda, obě tety, bratranec, sestřenice, sestra a prarodiče. V hlavě se mi objevují scény z předešlých let. Že by trauma...?

Sleduji ty tváře, které se na oko usmívají, aby si daly stejně jako minulé roky najevo, že je samozřejmě všechno v pořádku. Řekl bych, že takto shrnují celou situaci, kterou hodnotí jen podle počtu lidí u stolu. Zase jsme se po roce všichni sešli, živí, no ne? To jediné je důležité, jelikož je to to jediné, co druzí vidí.

Upřímně? Mám strach. Co když o tom znovu začne někdo mluvit? Já to nechci znovu poslouchat.

Zas vidím ty pohledy.

Vidím jejich rty hýbat se do stejných slov jako kdysi. Neslyším je. Jen je vidím. Tak takové to je? Neslyšet něčí řeči a zároveň vědět, o čem jsou? Není to příjemný. Přirovnal bych to k člověku, který musí rozhodnout o něčem strašně důležitém a zároveň nemůže, jelikož má přes pusku nalepenou lepicí pásku. Ne tu průhlednou, kobercovku. Nemůžu to vydržet, nejde to.

Porozhlédnu se a najednou si uvědomím, že stojím. Nikomu se už nehýbe pusa. Ba naopak, všechny jsou buďto stažené do tenké čáry, anebo překvapením otevřené. Ať tak či onak, všechny tváře mají něco společného, oči. Všechny totiž míří na mě. Celý se třesu.

Nějakou chvíli jsem tam stál. Pozoroval jejich oči.

„Nelíbí se mi to.“

Ta slova ze mě prostě vypadla. Chtěl jsem se schovat, zmizet, vypařit se. Pohledy ostatních se změnily. Nepoznal jsem na co.

„Vadí mi to. Nechte toho prosím.“

Znovu ten pohled, kterému jsem nerozuměl. Měl jsem z něho strach. Najednou jsem viděl onu ruku, která se blížila směrem ke mně.

Mrzí mě to, ale zbytek vám bohužel neprozradím. To je jen a jen na vás. Jak si to představíte. Kolik očekávání do dobrého konce vložíte. Byl to snad taťka, který mě chytil za rameno, aby mě mohl obejmout za to, že jsem se jim postavil a přestal se bát? Nebo jste se ponaučili a připravujete se na nejhorsí? Na ránu, která by mě uzavřela?

ONa

Nejlepší noc našich životů

deník maturantky 2, ples 4. S, konec roku z pohledu maturanta

Milý deníčku maturantky,

ano, já žiju! Jak jsem předpokládala, můj plán psát každý měsíc nevyšel, každopádně po dlouhé a velmi náročné době se znovu ozývám. Za tu dobu se toho stalo mnoho. Nebudete tomu věřit, ale dopsala a odevzdala jsem svoji seminární práci. Byla to dlouhá a náročná cesta, ta však odevzdáním nekončí, v únoru nás čeká ještě obhajoba. Dalším problémem jsou Scio testy. Jeden termín už mám za sebou a další mě brzy čeká (Jestli vůbec netušíte, o co jde, nezoufejte, chystám se napsat samostatný článek o výběru VŠ a přijímačkách.). Kromě psaní seminárky, maturitních otázek, přijímaček a rozhodování, na jakou vysokou vlastně chci, jsem věnovala se svojí třídou dlouhé měsíce našemu maturitnímu plesu. A stálo to za to.

Co si budeme, připravit takový ples taky není hračka... Téma jsme domluvili už ve třetíku, zarezervovali KASS (Mimochodem, to datum jsme vybrali samozřejmě dříve, než oznámili datum voleb.), zařídili si choreografku (naprosto skvělou Lucku) a fotografy. A hned na začátku čtvrtáku jsme začali trénovat. Největší problém byly finance. Inlace řádila a ze záměru získat nějaké peníze zpět se stalo jen přání. Ráda bych budoucím maturantům dala nějakou radu, každopádně je jich tolik, že se do jednoho článku nevejdou. Pokud byste se však chtěli na cokoli zeptat, neváhejte a přijďte nebo napište (Pravděpodobně vás odkážu na někoho, kdo měl danou věc za úkol - takže většinou na Kamču.). Ale i tak vám jednu radu dám. Pořádně si promyslete, kolik jste do čeho ochotní investovat, a poptejte se známých, jestli nemohou něčím přispět.

Na druhou stranu, abych tady pořád nemluvila jen o nevýhodách a náročnosti příprav, raději se podívejme na výsledek. Byl to nezapomenutelný večer! Naprosto skvělá atmosféra, nadšení diváci a nezapomenutelné momenty. V den plesu se nešlo do školy! Už od rána jsme trénovali, dělali výzdobu a strojili se.

Jakmile bylo všechno hotové (No, nebo spíš nebylo.), začali přicházet první hosté. Všem nám to moc slušelo. Začali jsme promítáním našeho předmaturitního videa a pokračovali polonézou. Ta skončila dříve, než jsem stačila mrknout a hned následovalo šerpování. Medailonky nás každého vystihly naprosto dokonale a na chůzi po červeném koberci asi nezapomeneme. Když jsme všichni měli šerpu, přišel na řadu zlatý déšť (díky všem za příspěvek) a přípitek. Chvíli jsme si zatancovali s rodiči, pozdravili známé a v deset začalo předtančení. Tady musím zmínit rozuzlení vraždy paní profesorky Němcové. Dost nás zamrzelo, že ne všichni poznali, kdo je vrah. Během předtančení totiž zabil Kamču, měl vlastní vyčítavé sólo a za doprovodu hudby Killer Queen visel nad našimi hlavami. Byla to jednoznačně naše spolužačka s částečně agresivními sklony – Valča. Jinak se ale předtančení povedlo. Ještě jsme stihli vyhlásit tombolu a pak nečekaně brzy odbila půlnoc. Myslím, že naše půlnoční překvapení bylo nejdelší v historii gymplu. A i když jsme to málem neudýchali, byli jsme rádi, že jsme si to zatancovali dvakrát.

Musím přiznat, že jsem doufala, že si večer užiju o něco víc. Mezi programem většinou nebylo moc času a pořád jsem někde lítala. I tak to byla snad nejkrásnější noc mého života. Na plese jsme sice neměli moc času na spolužáky, zato všechny ty tréninky a přípravy byly super (a i převlékání v malé

šatně nás sblížilo). A rada na závěr: nedělejte si z ničeho hlavu, všechno dobře dopadne, hlavní je si to užít!

Maturantka ze 4. S

Lenka Vašicová

To číslo tady budeme ignorovat, jo?

Tak jo.